

ДУМИ МОЇ

Слова Т. Шевченка
Обробка М. Вериківського

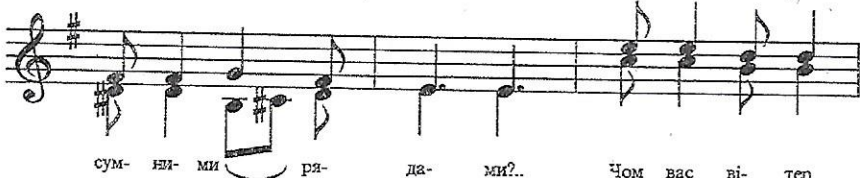
Наспівно

Ду- ми мо- ї, ду- ми мо- ї, ли- хо ме- ні

з ва- ми! На- що ста- ли на па- пе- рі

сум- ни ми ря- да- ми? Чом вас ві- тер

не роз- ві- яв в сте пу, як пи- ли- ну?

Чом вас' ли- хо не при- спа- ло, як сво- ю ди-

ти- ну?...

Думи мої, думи мої,
Лихо мені з вами!
Нащо стали на папері
Сумними рядами?..
Чом вас вітер не розвіяв
В степу, як пилину?
Чом вас лихо не приспало,
Як своєю дитину?..

Думи мої, думи мої,
Квіти мої, діти!
Виростав вас, доглядав вас, —
Де ж мені вас діти?..
В Україну ідіть, діти,
В нашу Україну,
Попідтинню, сиротами,
А я — тут загину.

Там знайдете щире серце
І слово ласкаве,
Там знайдете щиру правду,
А ще, може, й славу...
Привітай же, моя ненько,
Моя Україно,
Моїх діток нерозумних,
Як своєю дитину!

Муз. Володимира Лепешка, сл. Тараса Шевченка

ГОМОНІЛА УКРАЇНА

Помірно. Журливо

Chords: Dm, Gm, Dm, B, C7, F, Dm, A7, B, Gm, Dm, A7, Dm.

Го - мо - ні - ла Ук - ра - ї - на, дов - го
го - мо - ні - ла, дов - го -
дов - го кров сте - па - ми тек - ла -
чер - во - ні - ла.

Гомоніла Україна,
довго гомоніла,
довго-довго кров степами
текла-червоніла.

Текла, текла та й висохла,
стеги зеленіють;
діди лежать, а над ними
могили синіють.

Та що з того, що високі?
Ніхто їх не знає,

ніхто щиро не заплаче,
ніхто не згадає.

Тільки вітер тихесенько
повіє над ними,
вмиють роси ранесенько
сльозами дрібними.

Роси вмиють, сонце зійде,
осушить, пригріє.
А онуки? Їм байдуже,
панам жито сіють.